

И студ, и слънце; ден възшебен!
Ти още дремеш, май е време,
красавице, от сън стани:
открий приспани в негa в зори
към северна звезда Аврора,
като звезда се издигни!

Привечер, помниш, буря беше,
мъгла в небето се тълпеше;
петно бе бледата луна,
жълтееше зад облак жално,
ти бе замислена, печална,
а виж: сега е светлина.

Снегът под небесата сини
великолепен бял килим е,
изгряващ слънчев лъч лети;
прозрачната гора чернее,
ела през скрежа зеленее,
рекичка под леда блести.

Таз стая с кехлибарен блясък
е озарена. С весел трясък
разнася печка топлина.
Чудесно се размисля легнал.
Но да поръчам ли да впрегнат
кобилка тъмна пред шейна?

Приятелко, за бяг готови,
да тръгнем с кончето отново
по утринния весел сняг,
да навестим полята пусти,
горичките, доскоро гъсти,
и скъпия за мене бряг.